

HAJÓS ESZTER

Nemhang

Könsförrådare: Raging River (Island In The Sun, 2013)

Egy hosszú hanggal kezdődnek az ilyen dolgok, s míg te hallgatod azt a rövid hangokból álló dalt, amit már órák óta nem unsz, meghallod a hosszú hangot és lassan felnézel az ablakra a könyvből, amit már órák óta nem unsz, és nézed a fekete eget, a szemben világító ablakokat és a hangot, amit nem látsz, és sehol sincs a vége, mert nem olyan, mint egy kondenzcsík, ami egyszer csak véget ér, hanem csak megy, de nem tovább, hanem csak úgy előre, és nincs sehol a vége.

Akkor meghallod, hogy a szíved is hosszú hangon játszik, pedig azt nem szabad hallani, amikor valamelyik szerveid működését észreveszed, tudod, baj van, a működésnek titokban és háttérben kell futnia, mint az égbolt a felhők, madarak és fák mögött, mint a vászon a film mögött, melyre rávetítik, s melyet nem szabad meglátni, mert amikor tükörbe nézel, se tükörbe nézel, csak magadat akarod látni olyankor, magadat a tükörben, de végső soron tükör nélkül.

A hosszú hang pedig akkor valahogy nem tud abbamaradni, és csak repül az a sárkány, ereszti a póráz, a végtelen, mely sohasem fog elfogyni, és a sárkány elszabadul, és kinyitja a száját, belekerülnek a dolgok a szájába és rágni fog a beste, arra való fogai vannak, csak be kell csuknia a száját, és akkor, ez a sárkány így megy, a hosszú hang meg nem tud véget érni sehogy, merthogy nincs is vége, és akkor nézheted az ablakban a feketét a vég nélkül, hosszán és némán.

Hallgatod a hangot, amit első pillanattól ugyanazzal a megvetéssel unsz, mert a könyvedbe felejtkeztél s most hirtelen külvilág lett, pedig az a nagybecsű Don Quijote épp békésen alszik, míg valami ad hoc elbeszélést olvas a többi, nagybecsű szerelmesekről meg szenvedésről, s te olvasod, hogy olvassák, szóval könyv van és nem nemkönyv, az a nagybecsű hang meg hangzik és nézni kell a helyet, amit magának mégiscsak térben hasít ki, hogy hátha szemmel is látható az idő.

A rövid hangok is tereket hasogatnak maguknak, kicsi giliszták cérnaszálon, szerteséjjel gurulnak a tekintet elől, de most dal van és nem nemdal, örök ismétlődésre van állítva, és ha világvége lesz is, az a dal akkor is szólni fog, hasogatni a teret, és a hosszú hang hallgatja majd, ahogy nem hallgat minket, nem hallgat el, csak magát hangoztatja, hát másra mire is lenne jó, a dal se tud magával mást csinálni, mint önmagát hangoztatni, amíg az örökidő le nem jár, és akkor csönd.

HAJÓS ESZTER (1990, Budapest) a Károli Gáspár Református Egyetem irodalom- és kultúratudomány mesterszakán tanul. Írásai egyebek mellett a Látóban, a Helikonban és az Irodalmi Szemlében jelentek meg.

Valószínűleg minden elpusztul, semmi van, a minden helyett, de hát mit kell csinálni, olvasni kell, leszarom, a dal még szól, akkor idő van, akkor tér van, a betűket enni kell, a lap magát nem lapozza, azok a nagybecsűek maguktól nem teszik tönkre egymás életét, csak úgy, ha görgeted a lapokat, a köveket fel a hegyre, Isten szereti a köveket, ha egymásra vannak szépen rakva, de nincsenek, nincs elég kezed, hogy hozd és tartsd is, összeomlik minden, amint lehunyja a szemét.

A szemed tükörképét az ablaküvegben, körülbelül ilyesmit kellene látni, vagy az ablaküvegen tükröződő szemedben tükröződő ablaküveget, és így tovább, befelé a szemedbe és az üvegbe, talán más nincs is, csak ilyen terek, idők, lapoznak a lapok, te meg már nem figyelsz, és akkor elmennek mind a betűk abba az erdőbe, ahol az összes többi betűk vannak az eddigiek után, de most már előtt is, eltévedtél a papíron, hol tartasz, honnan jöttél és hová tartasz belül.

És akkor azt kell gondolni, csak egy kallómalom volt, igen, szélmalomokkal meg kallómalomokkal vívsz, összekallózták és szelezték a lelkedet, így hallgasd tovább nyugodt szívvel a veréseket, hogy megint valakit bántanak benned, és nem tudsz ellenállni, te is bántasz belül, belül mindenki bánt, rövid hangokkal és lassú lenézéssel, hogy a szemedben több a csukás a nyitásnál, és akkor legyen inkább helikopter, mi lenne, *modern times*, semmin sem lepődni meg, nem bombáznak.

Régi lemezeken szólnak az atombomba dalok, de mi lesz még? Inkább minden embert kilőni az űrbe, csak vissza ne essenek, essen meg rajtuk a szíved, essenek darabokra, egy úrlény tányérján emberhús, pohárban embertej, embertúrós tészta a fazékban, csak azt sajnálják, tojást nem tojunk, pedig lenne abban valami egészen különleges szépség, ember tojásrántotta vagy mi, egybe vagy külön mit kellene írni, gondolni nem különben, de nincs ezzel gond, nem tojunk, jó ez.

Aztán csend lesz és még mindig szólnak a rövid hangok, akkor nem kell félni, akkor nincs még semminek vége, csak annak a hangnak, visszacsomagolta magát a világvége, hogy akkor majd máskor megyünk a kenyérre, sebj, ha a könyv nem esz meg addig, megkapnak egészben, ne féljenek tehát, nem kell éhen a saját csontjukból kiszopni a velőt, már ha affélék ők, mert még ez sem biztos, csak hangokat hallunk és felnézünk, hogy ja semmi megint.

2015. 09. 20. 22: 29–23: 25: 23

Az nem hegy

Siwsann George: Y Gwew Fach

Hová megyünk, ha veled megyek?

Kicsit lefelé ment a hegy, arra kellett menni. Ne legyen magányos a hegy. Arra senki sem jár. Szóval ott lent van a hegynek a lába, azon áll, és nem tud arrébb menni. Milyen rossz lehet neki. Bizony rossz. Mert ez a hegy szeretne tengert látni, és itt még csak pocsolya sincs. Miért nem viszünk neki egy kis tengert? De hát nem lehet a tengert csak úgy vinni. Egy maréknyit? Nem lehet marékban, tudod, kifolyik, aztán hiába minden. Pohárban? Talán, de a hegy nem szomjas. Akkor egy akvárium? Cápákkal? Nem, csak tengerrel. Csendes tenger lenne, nem lenne benne semmi, csak tenger, nehogy megijedjen a hegy. Már miért ijedne meg, sőt, épp a cápákra kíváncsi. Az nem jó.

A hegy lábánál meg kellett állniuk, nehogy továbbmenjenek, mert ha továbbmennek, magára marad a hegy lába, és akkor minek is indultak el. Vagy hát. Kicsit felfelé megy a hegy arra, mármint ahonnan jöttünk, de csak vissza kéne. Magányos odafent. Na jó, menjünk fel. Kicsit felfelé ment a hegy, arra kellett menni. Ne legyen magányos a hegy. Arra senki sem jár. Szóval ott fent van a hegynek a csúcса, azzal áll a lábán, és nem tud arrébb menni. Milyen rossz neki. Miért rossz neki? Mert nem látja a tengert. Innen se látja? Nem látja sehonnan. De rossz. Kicsit lefelé megy a hegy arra, mármint ahonnan jöttünk, de csak vissza kéne. Magányos odalent. Menjünk le. Kicsit lefelé ment a hegy, arra kellett menni.

A hegy lábánál meg kellett állniuk. Akkor most visszamegyünk? Visszamenjünk? Hát magányos a hegy, gondolom. Magányos. Menjünk. A hegy csúcánál meg kellett állniuk, nehogy továbbmenjenek, mert ha továbbmennek. Akkor le? Fel? Le? Meg körbe-körbe, gondolom, mert mindenütt magányos? Mindenütt. Kit érdekel a tenger.

Ölelésből szabadult. Nem tudhatta. Hová megyünk, ha vele mész. Mert vele mész. Mindenki vele megy, akárki is ez. Talán azért nem veled, mert te nem mész. Hová mennék? Miért. Hát ezért. És mindenki elmegy hová, aztán lehet nézni, hol vagytok, vagy inkább hová. Hová vagy. Mivé. Hol vagyok én. Belefutni egy száraz felhőbe, keresztülszabadulni a fekete levegőn, aztán semmi, semmi. Kövön ülni kővé. Vízen vízzé. A földben egy kis föld vagy, homok. Bomlanak a fák, szétsimul az arcuk. Az ablakon kinézve könnyű. Ülsz a kis székedben, a kis asztalkádnál, és azt hiszed, okos vagy. Jól látsz. Üveget és szúnyoghálót nézel, és azt hiszed. De szép, de jó. Értem. Aztán bottal bevered a kutyád fejét.

Szomorú a hegy, mert nem tud sírni. Akkor föl vagy le menjünk? Nem segít a föl-le. Akkor mi segít? Nem tudom, menjünk föl-le. Na jó, de most föl vagy le? Hol is vagyunk. Először le, s ha nincs le, föl kell menni. Kicsit lefelé megy a hegy, aztán kicsit fölfelé, nem baj, jót tesz a séta, csak kinek. Minek. Cápát se tud sírni? Cápát se. Milyen rossz lehet neki. Hol is vagyunk. Most már fönt. Ez a hegy csúcsa, innen néz az égre. Az égre néz? Ezt nem mondtad. Az égre is. És mit lát? Eget. És nem lát vizet? Eget lát, a víz az lent van, de nem itt. Száraz az ég? Száraz? Na, ezt nem tudom. Akkor milyen. Talán vizes. Valaki felvitt egy kis tengert, azért? Tengert? Igen, egy maréknyit. Vagy pohár. Akvárium. Nem látja? Nem tudom. Az nem tenger.

Meg nincs is benne cápa. És a fákbán mi van? Mi. Víz? Miért nem jó a hegynek a víz? És sírni kezdett, amiért nem lehet a hegynek sehogya se jó. Nahát, ez tenger, nem? Egy kis tenger, mondjuk, egészen kicsike. Könny-cseppnyi. Nahát, odaadjuk a hegynek? De hogy. Meg nincs is benne cápa. Biztos, hogy nincs?

Hová mész, ha veled megyek.

2015. 07. 04. 18: 02: 05

Világgá

Sutari: Siostra (KEXP, 2015)

Álltak az égbolt alatt és látták, milyen feszes, akkor jó sokan tartják biztos, meg erősen, minden, különben gyűrődne összevissza. Így kezdődik, először mindenki csak nézi, aztán amikor már elég magasak és jól elérik, alá kell állni és megtartani. Ha nem tartaná senki, leesne.

Jó nehéz az égbolt, az összes kékséggel meg felhővel, minden, alig lehet elbírní, de azért persze tartani kell, mert ha leesik, nem lesz ég, mi lesz. Talán semmi, az félelmetes volna, nézni a semmit, amikor az égre nézel. Közben meg a leesett ég lenne a föld, vagy mi lenne.

Tartották az eget, jó volt. Mert egyszer csak felnőttek és az ég elkezdett az ő feladatuk is lenni, meg jó nehéz is lett akkor hirtelen, pedig addig azt hitték, könnyű, hogy nincs is súlya. Először mindig úgy tűnik, érthetően, meg hogy az ég jó messzire van, minden.

Jó volt tartani az eget, igen, mert ha sokáig tartod, jó lesz egészen. Futni is lehetett úgy, hogy ne gyűrődjön, hogy kifeszüljön a föld fölé szépen.

Futottak is, futni is jó volt, nézd, milyen szép ívben kanyarodnak a felhők, milyen nagyon hosszan rajzolja a Nap az égre a virágokat.

De aztán az, hogy a Nap is pislog, meg mindig elmegy, hová megy, ott mit csinál meg miért, de hát kit kérdezzenek erről. Csak elmegy, és kész, nem lehet kérdezni semmit. A Nap sem tud világosan aludni, azért megy le, jó sötét legyen, mondta az egyik.

De hát a Nap világos marad így is meg úgy is, akárhová megy, mondta a másik. És úgy is volt inkább, mert nem a Nap pislogott, csak az ember, magától vette el a Napot. Futottak az ég alatt, és keresték a Napot, megint, mert tél lett közben és a Nap elbújt mindig valahova.

Azért van ez, mert a Nap is fáradt, el kell mennie aludni, télen meg különösen, biztos téli álmat alszik, mondta az egyik. De hát a Nap nem is tud aludni, kezdte a másik, hát mikor meg hogy, ha mindig világít, úgy nem is lehet. Mindig süt a Nap, hát nyilván, és te sem tudsz ébren aludni.

Futottak, s a felhők árnyékát nézték a dombokon, milyen érdekes, hogy nekik is van. Mit csinálnak vele. A felhők biztos jóban vannak az éggel, különben lemennének a földre és belefeküdnének a sárba, mondta nekik egy kicsi, aki még nem tartotta az eget.

És akkor neki igaza lehetett, mert később, amikor veszekedéseket láttak az égen, láttak felhőket is sárba feküdni, ettől megijedtek, mert nem tudták, hogyan lehet a felhőket megmosni, talán sehogy, és akkor hogy kerülnek vissza az égre, mocskosan? És majd hull a fejünkre a sár, na persze.

Azért az nem volt jó, hogy a fák világgá mentek, így nem tartja semmi az eget, gondolgatta az egyik. Mert a fák azért mégiscsak jobban tartották az eget, úgy, ahogy tartani kell, hát ők tudták, hogyan kell, nekik tanították. A kicsi fák is már tartják az eget. A kicsi emberek?

Tartották az eget, jó volt. De az egyik világgá fog menni, aki a másik, és akkor itt eggyel kevesebben tartják majd az eget, s ott eggyel többen. Le fog kunkorodni az a vége, amit nem tartanak. Az egyik, aki az egyik volt, félt, ha elmegy a másik, hogyan tudja majd jól tartani az eget.

Mert az eget nem lehet más helyett tartani. Akkor az ég nem lesz feszes többé és összevissza fog kanyarodni, a felhők meg összefacsarodnak és leesik az összes víz a földre, ki szedi össze a vizet, ki, amikor arra sem lesz elég ember, hogy az eget megtartsák valahogy.

Ha az a kicsi megnőne mondjuk, de az a kicsi még elég kicsi. A másik pedig úgy el fog menni, hogy na, nem lesz itt, és akkor az egyik össze fog törni az ég alatt, mert nem tudja egyedül tartani jól sehogy se. És nem lesz kivel miért fusson az éggel, hogy nézd, mit csinál a Nap.

Nem mindig süt a Nap, néha leesik a földre és összetörik, mondta az egyik a kicsinek, amikor látták a másikat elmenni világgá. Elbúcsúztak tőle, majd visszajön, nyilván, csak most kicsit világgá kell. Ha megtalálja a fákat, hozza vissza őket, kérték nagyon. Megígérte.

Félt a másik, mi lesz, ha nem talál fát, világgá megy és nincsenek fák, mehet akármeddig, az ég meg közben leesik ott, ahol hagyta az egyiket, aki most a kicsit tanítja az égre, hátha segíthet ő is kicsit, de csak egészen kicsit, és akkor az egyik összevissza fog törni, hiába erős.

És akkor esők estek meg felhők, ég még nem, mert az egyik nagyon erős volt és jól tudta tartani az eget, majdnem úgy, mint egy fa. A kicsi pedig mesélgette neki a Napot, egy dombon ült és onnan, hogy milyen szép virágokat rajzol az égre a Nap, milyen szép kéket, mikor piros.

Hol van a másik, kérdezte aztán az egyiket egy másik, aki távolabb állt, s látta jól, milyen szépen feszül az ég, mikor az egyik alatta nagyon gyűrődik. Elment világgá, mondta az egyik. Ha világgá ment, akkor világ lesz, ami fény, ami Nap, s a Nap a gombostű, amivel feltűzték az eget.

Mondta az a másik, aki nem a másik volt. És akkor a kicsi felállt és megfogta az eget, mert elérte jól, és tudta is tartani kicsit. A másik meg, aki a másik, majd visszajön, addig pedig várni kell, meg mondjuk keresni egy-két magot, hátha fák nőnek itt újra, s akkor könnyebb lesz tartani.

2015. 12. 19. 14: 07: 21